GIRONA NOTICIES.COM
+ Periodisme

EL DIMONI QUE DUC A DINS ALS CINES FIGUERES.

Fires I Festes | 09/05/2007 | 12:41

El Cineclub Diòptria projectarà el proper dijous 17 de maig "Requiem", del director alemany Bernard Lange a Figueres.

Nova mostra del darrerament premiadíssim cinema alemany (va ser la darrera guanyadora del Festival de Cinema de Sitges), "Requiem" ens proposa la història de Michaela Klinger, una jove alemanya, membre d'una família profundament religiosa, que pateix epilèpsia. Tot i aquest impediment, rep una comunicació on se li comunica la seva admissió a la Universitat de Turíngia. Aquest fet servirà per posar de manifest la conflictivitat i les imposicions i de l'entorn familiar de la jove.

"Requiem" es postula com un vàlid i potent apropament documental a un dels més recurrents paradigmes pels quals ha transitat des dels seus inicis el cinema de terror: la possessió diabòlica. De fet, el seu argument té base real en un dels successos que més van commoure la societat alemanya dels anys setanta: la mort d'una estudiant anomenada Anneliese Michel. Anneliese va començar a patir atacs epilèptics quan tenia catorze anys.

Temps després de l'aparició d'aquelles estranyes convulsions, l'adolescent va revelar que havia començat a veure rostres demoníacs i a escoltar veus inexplicables i terrorífiques. Després d'un període de tractament mèdic, ella mateixa va sentenciar que la ciència no l'ajudava, no la sanava perquè estava realment posseïda. Juntament amb els seus pares, va buscar ajuda a l'església catòlica.

La seva conducta quotidiana es va anar degradant: insultava, agredia i mossegava els seus familiars; devorava aranyes, insectes i carbó; bevia la seva pròpia orina; durant hores i hores udolava per totes les estances de casa seva, mentre trencava crucifixos, destruïa quadres de Jesús i feia miques els rosaris. Al setembre de 1975, el bisbe de Wurzburg va autoritzar la pràctica de vàries sessions d'exorcisme. Anneliese rebutjava la ingesta de qualsevol tipus de menjar. Quan li va ser realitzada la darrera cerimònia ritual, Anneliese va pronunciar la frase "Els prego l'absolució" als seus exorcistes.

La mare va anunciar la mort de la seva filla l'1 de juliol. Dos anys després, la justícia alemanya acusava tant a pares com a exorcistes d'homicidi per negligència. Al procés que va tenir lloc, un grup de psiquiatres convocat per la investigació mantingué la tesi que Anneliese havia mort fonamentalment per desnutrició i deixadesa dels acusats, ja que aquests, de forma totalment imprudent, van descartar completament que patís únicament atacs d'epilèpsia degenerats en psicosis. Pares i exorcistes van ser declarats culpables d'homicidi involuntari.

Malgrat tot el que hem esmentat, la proposta que el film de Schmid planteja és molt llunyana al que hom podria esperar d'un producte que decantés el seu interès per la vessant més terrorífica. Res de tot això. Qui es disposi a veure "Requiem" esperant trobar una resposta europea a "El exorcista" quedarà decebut.

El realitzador alemany privilegia el retrat detallat d'un ésser humà en estat d'angoixa. El film renuncia per complet a qualsevol truculència gratuïta. La seva és la dramatització quasidocumental d'una problemàtica íntima abans que patològica. Contemplem les

circumstàncies de la persona just abans que el seu incatalogable patiment passi a convertir-se en cas, en succés. La vàlua de “Requiem” es troba en el rigor inflexible i porós com el que empren l’aproximació a un drama individual, exposat com un examen silent i escrupulós d’un metge davant del seu pacient. Schmid escruta en els confins de la seva protagonista i en les seves inquietuds per capturar, en tota la seva cruesa, la tragèdia de la seva confusió i l’abandona quan el seu turment la precipita a convertir-se en desferra, en criatura naufragada, en bèstia.

La desplaent investigació efectuada sobre la figura de Michaela és tan complexa com penetrant i apartada. “Requiem” va revelant l’angoixa esglaiadora de la seva protagonista sense treure mai conclusions de cap dels conflictes que exposa. Això quedarà en mans de l’espectador. Schmid es limita a acompanyar-la.

La seva omnipresència és el filtre que se’ns proposa perque comprenguem el seu tràngol. La seva posició es diria que és la de la diana que mira com van arribant els dards: les disputes familiars, la rigidesa religiosa del seu entorn, els desigs de concloure els estudis, l’arribada a la universitat, la convivència amb els seus companys, el gaudi de l’allunyament de la seva llar, l’aparició del desig, les primeres experiències sexuals, la decisió de no prendre els seus medicaments, la desesperació per la reaparició de les convulsions… Entre breus, sumàries pinzellades executades com apartats d’un informe, “Requiem” acaba confirmant-se com el retrat d’una fragilitat en el límit del seu esclat.

Autor: Gironanoticies.com
Gironanoticies.com

https://gironanoticies.com/noticia/2224-el-dimoni-que-duc-a-dins-als-cines-figueres.htm